ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΟΛΙΣ ὁ Δικαιόπουλος τελείωσε τὴν προσφώνησί του στὸ πλῆθος, ἡ γυναῖκες ποὺ ἦσαν μαζεμένες γύρω, συγγένισσές του ἡ περισσότερες, ἄρχισαν νὰ κλαῖνε καὶ νὰ μοιρολογᾶνε.

Ὁ Δικαιόπουλος τὶς ἄκουσε καὶ συγκινήθηκε. Συγκράτησε ὡστόσο τὴ συγκίνησί του καί, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τους, τοὺς φώναξε :

— Σωπᾶτε, βρὲ γυναῖκες, τί κλαῖτε ;.... Κουράγιο....

Ἀμέσως κατόπιν ἄρπαξαν πάλι τὸν μελλοθάνατο κακοῦργο οἱ δήμιοι γιὰ νὰ τὸν δέσουν στὴ σανίδα τῆς λαιμητόμου.

Ὁ Δικαιόπουλος ἀφέθηκε στὰ χέρια τους, χωρὶς ... φέρη τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι. Τὸν ἔδεσαν ἔτσι γερά, γύρισαν τὴ σανίδα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ πέρασαν τὸ κεφάλι του στὴ λαιμοδόχη τῆς λαιμητόμου.

Εἶχε φτάσει ἡ τελευταία στιγμή.

Τὸ πλῆθος ἦταν βουβό. Κανένας θόρυβος, κανένας ψιθυρισμός...

Ὁ δήμιος Ἀμοιραδάκης πῆρε στὸ χέρι του τὸ σχοινὶ τῆς μαχαίρας τῆς λαιμητόμου καὶ περίμενε....

— Σχωρᾶτε με !.... φώναξε γιὰ στερνὴ φορὰ ὁ κατάδικος.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ συχωρέση ! ἀποκρίθηκαν πολλοὶ ἀπ' τὸ πλῆθος καὶ ἰδιως ἡ Μανάτισσες, ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ κλαῖνε σιγά, πνίγοντας τοὺς λυγμούς των.

Ἐξαφνα ἀντήχησε τὸ σχετικὸ πρόσταγμα.

Ὁ Ἀμοιραδάκης τράβηξε τὸ σχοινὶ καὶ τὸ μαχαῖρι ἔπεσε, λάμποντας σὰν ἀστραπὴ κάτ' ἀπ' τὸν καλοκαιρινὸ ἥλιο.

Μὰ —πρᾶγμα περίεργο !— τὸ κεφάλι τοῦ κακούργου δὲν ἀποχωρίστηκε ἀπ' τὸ σῶμα του.

Οἱ δήμιοι ταράχτηκαν.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ποὺ παρίσταντο στὴν ἐκτέλεσι, ἔσπευσαν ν' ἀνέβουν ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος.

Τὸ πλῆθος εἶχε συνταραχθεῖ ἐπίσης. Κραυγὲς καὶ ξεφωνητὰ ἀκουγόντουσαν :

— Τί τρέχει ;

— Γιατὶ τὸν βασανίζετε ;

— Κρῖμα !.... Εἶνε κρῖμα !....

Ἡ ὀργὴ τοῦ πλήθους ἐστρέφετο κυρίως ἐναντίον τῶν δημίων :

— Κακοῦργοι !.... Χασάπηδες !.... Δολοφόνοι !....

Τί συνέβαινε λοιπόν ; Κάτι τὸ φρικιαστικό, κάτι τὸ ἀπρόοπτο. Πέφτοντας τὸ μαχαῖρι τῆς λαιμητόμου, μπλέχτηκε στὴν ἄκρη τοῦ σακκακιοῦ τοῦ Ἀμοιραδάκη κι' ἔχασε τὴ φόρα του. Ἔτσι, παρ' ὅλο τὸ βάρος του, δὲν ἔκοψε ἐντελῶς τὸ κεφάλι τοῦ καταδίκου, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα τινάζονταν τώρα ἀπὸ δινατοὺς σπασμούς.

Χωρὶς νὰ χάνουν καιρό, οἱ δήμιοι ξανανέβασαν τὸ μαχαῖρι ψηλὰ καὶ τὸ ἄφησαν νὰ ξαναπέση. Τὴ φορὰ αὐτὴ ἡ κεφαλὴ τοῦ Δικαιοπούλου ἐκύλησε στὸν εἰδικὸ σάκκο τῆς λαιμητόμου.

Ἡ δικαιοσύνη εἶχε ἱκανοποιηθεῖ.

Ἀμέσως μετὰ τὴν καρατόμησι, παρέλαβαν τὸ πτῶμα τοῦ Δικαιοπούλου οἱ συγγενεῖς του καὶ τὸ μετέφεραν στὸ νεκροταφεῖο τῶν Καλαμῶν. Ἐκεῖ, ἀφοῦ τὸ ἔπλυναν καὶ τὸ ἐμοιρολόγησαν, κατὰ τὰ Μανιάτικα ἔθιμα, τὸ ἔθαψαν τέλος σὲ μιὰ ἄκρη....

* * *

Καὶ τώρα ἐρχόμεθα στὰ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ πειρατοῦ Δημ. Κοντογιώργου.

Ὁ Κοντογιῶργος ἐπρόκειτο νὰ καρατομηθῆ μαζὺ μὲ τὸν Δικαιόπουλο στὰς Καλάμας, μὰ τὴν τελευταία στιγμὴ ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις νὰ μεταφερθῆ καὶ νὰ ἐκτελεσθῆ στὴν Πάτρα, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γίνη ἡ καρατόμησις καὶ ἑνὸς ἄλλου διασήμου κακούργου, τοῦ Πέτρου Αὐγουστίνου.

Ὁ Δημήτριος Κοντογιῶργος κατήγετο ἀπ' τὸ Ἀϊβαλὶ καὶ δούλευε ὡς ναύτης σ' ἕνα καΐκι. Μιὰ μέρα ὅμως ποὺ τὸ καΐκι βρισκόταν στὴν Πρέβεζα, ἐλογομάχησε μ' ἕναν ἄλλο ναύτη καὶ τὸν ἐσκότωσε.

Τὴν ὥρα τῆς συμπλοκῆς, ὁ καπετάνιος τοῦ καϊκιοῦ ἀπουσίαζε. Βρισκόταν μονάχα σ' αὐτὸ ἕνας ἄλλος ναύτης, ὁ ὁποῖος μόλις εἶδε τί ἔγινε, τρόμαξε κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη.

Ὁ Κοντογιῶργος, βλέποντας πὼς κινδυνεύει νὰ τὸν πιάσουν, φοβέρισε τὸ ναύτη πὼς θὰ τοῦ κόψη τὸ λαιμό, ἂν ἐξακολουθήση νὰ φωνάζη. Ὁ ναύτης φοβήθηκε καὶ σώπασε. Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ Κοντογιῶργος ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάη φιλικά, προσπαθῶντας νὰ τὸν κάνη συνένοχό του.

— Τί φωνάζεις, βρέ ; τοῦ εἶπε. Θὲς νὰ ρθοῦν νὰ μᾶς πιάσουν ; Δὲν κατάλαβες πὼς φταῖς καὶ σὺ γιὰ τὸ φονικὸ ποὺ κάμα ;....

— Φταίω ; τραύλισε ὁ ναύτης.

— Καὶ βέβαια φταῖς. Ἔπρεπε νὰ μὲ κρατήσης καὶ νὰ προλάβης ἔτσι τὸ κακό. Μὰ ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε πειά. Τώρα πρέπει νὰ κυττάξουμε πῶς θὰ ξεφύγουμε. Τί λὲς ἐσὺ νὰ κάνουμε ;

— Ξέρω 'γώ....

— Ἐγὼ ὅμως ξέρω.

— Τί θὰ κάνουμε ;

— Θὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν Πρέβεζα, καὶ τώρα ἀμέσως μάλιστα.

— Θὰ πάρουμε τὰ βουνά ;

— Ὄχι, βρέ. Τί γυρεύουμε στὰ βουνά, ἀφοῦ ἔχουμε στὰ χέρια μας ὁλόκληρο καΐκι; Θὰ κάνουμε λοιπὸν πανιὰ κι' ὅπου τὸ βγάλει ἡ ἄκρη....

— Χωρὶς τὸν καπετάνιο ;

— Θὰ γίνουμε ἐμεῖς καπετάνιοι. Θὰ γυρίζουμε στὸ πέλαγος καὶ θὰ κουρσεύουμε ὅσα καράβια συναντᾶμε. Τὸ πέλαγος εἶνε ἀπέραντο, φόβος νὰ μᾶς πιάσουν δὲν ὑπάρχει. Θὰ πλουτίσουμε ἔτσι σὲ λίγο καιρὸ καὶ θὰ πᾶμε νὰ ζήσουμε μακρυὰ ἀπ' τὴν Ἑλλάδα. Τί λές ; Σ' ἀρέσει τὸ σχέδιό μου ;....

Ὁ ναύτης, θὲς ἀπὸ φόβο, θὲς ἀπὸ κουταμάρα, δέχτηκε. Ἔρριξαν λοιπὸν τὸ πτῶμα τοῦ φονευθέντος ναύτη στὴ θάλασσα, κάνανε πανιὰ κι' ἀνοίχτηκαν στὸ πέλαγος.

Ταξείδεψαν ἕνα ὁλόκληρο ἡμερονύχτιο καὶ πιάσανε τέλος στὴν Πάτρα, γιὰ νὰ προμηθευτοῦν τροφὲς καὶ νερό.

Φαίνεται ὅμως πὼς κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξειδιοῦ, ὁ σύντροφος τοῦ Κοντογιώργου σκέφτηκε πιὸ λογικὰ καὶ πιὸ ψύχραιμα καὶ κατάλαβε πὼς ὁ δρόμος ποὺ πῆρε μαζὺ μὲ τὸν κακοῦργο συνάδελφό του ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνος καὶ θὰ τὸν ὁδηγοῦσε στὶς φυλακὲς ἢ στὴν λαιμητόμα.

('Ακολουθεῖ)

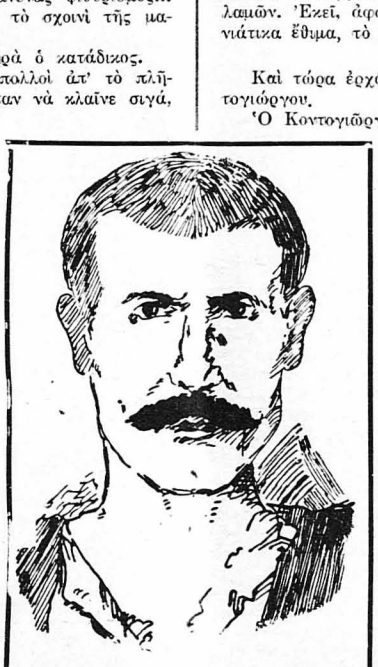

Ὁ πειρατὴς Δημ. Κοντογιῶργος.
(Σκίτσο τῆς ἐποχῆς)

— Δὲν ἔχουμε ἄλλα, τῆς ἀποκρίθηκαν ἀσπλαχνα. Φόρεσέ τα, ἂν δὲν θέλεις νὰ μείνης ὁλόγυμνη ! ..

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἡ Ἰωάννα ἔπεσε θῦμα ἑνὸς καταχθονίου τεχνάσματος. Μόλις ντύθηκε τ' ἀντρικὰ ροῦχα, ἐμπῆκαν στὸ κελλί της μερικοὶ σπουνοι τῶν ἱεροεξεταστῶν, οἱ ὁποῖοι τὴ συνέλαβαν δῆθεν ἐπ' αὐτοφώρω νὰ παραβαίνη τὸ λόγο της καὶ τὴν ἐμήνυσαν στοὺς δικαστὰς μὲ τὴν κατηγορία τῆς.... ὑποτροπῆς δηλαδὴ τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ ἐγκλήματος. Κατόπιν αὐτοῦ οἱ δικασταὶ συνῆλθαν βαστικὰ τὴν ἄλλη μέρα καί, ἀφοῦ τοὺς ἐδόθηκε ἡ ἀφορμὴ ποὺ γύρευαν, τὴν καταδίκασαν σὲ θάνατο, χαρακτηρίσαντες αὐτὴν ὡς αἱρετικὴν καὶ μάγισσαν.

Στὶς 30 Μαΐου, ἡ Ἰωάννα ντ' Ἄρκ ὡδηγήθηκε στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου μὲ συνοδεία 120 ἐνόπλων ἀνδρῶν. Στὸ κεφάλι της τῆς εἶχαν φορέσει μιὰ μίτρα, ἐπάνω στὴν ὁποία διάβαζε κανεὶς τὴν ἑξῆς ἐπιγραφή :

«Αἱρετική, σχισματική, ἀποστάτις, νεκρομάντις, προδότις τῶν λαῶν, συλλέκτρια τῶν δαιμόνων, αἰσχρὴ καὶ ἄπιστη !».

Δίπλα της πήγαιναν δυὸ ἱερεῖς Δομινικανοί, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐβαστοῦσαν ὁ ἕνας ἀπ' τὸ δεξὶ κ' ὁ ἄλλος ἀπ' τὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ τὴν ἔβριζαν μὲ χυδαῖες καὶ ἀκατανόμαστες φράσεις.

Ἡ Ἰωάννα προχωροῦσε ἀτάραχη καὶ κάπου—κάπου προσευχόταν, ζητῶντας τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς της.

Οἱ βάρβαροι ὅμως συνοδοί της ἐξακολουθοῦσαν τὶς βρισιὲς καὶ τὶς βλαστήμιες των καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τῆς κάνουν ὅσο πιὸ ὀδυνηρὲς μποροῦσαν τὶς τελευταῖες της στιγμές.

Ὅταν ἡ Ἰωάννα ἔφτασε στὸ μέρος ποὺ ἦταν προορισμένο γιὰ τὴ θανάτωσί της, γονάτισε, ζήτησε ἕνα σταυρό, τὸν ἐφίλησε μ' εὐλάβεια, τὸν ἔβαλε ἔπειτα μέσα στὸν κόρφο της καὶ ἀνέβηκε ἄφοβα στὸ ἰκρίωμα.

Οἱ βασανισταί της εἶχαν προνοήσει νὰ κατασκευάσουν ἀρκετὰ ὑψηλὸ τὸ ἰκρίωμα, σὲ τρόπο ποὺ ἡ φωτιὰ νὰ θερμαίνη καὶ νὰ καίη σιγὰ—σιγὰ τὶς σάρκες τῆς μάρτυρος, κάνοντάς της ἔτσι πιὸ ἀβάσταχτους τοὺς πόνους.

Τὸ τραγικὸ τέλος καὶ ἡ ἀποφασιστικὴ στάσι τῆς ἡρωϊκῆς παρθένου προξένησαν σ' ὅλους ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι καὶ σὲ πολλοὺς μάλιστα ἔφεραν δάκρυα στὰ μάτια.

— Ποτὲ δὲν θὰ μὲ συχωρέση ὁ Θεός, ἔλεγε κάποιος δήμιος, μετανοημένος, γιὰ τὸ κρῖμα αὐτῆς τῆς δυστυχισμένης κόρης ποὺ τυραννίστηκε σὰν ἁγία !....